

¡Sort que no m'ha tocat a mi!

Dc, 16/03/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Uns ulls oblics de dona gran, emmarcats pel mocador de cap i una mascareta, em miren, de bon matí, amb impotència i resignació des de la portada del diari *ara*. A l'editorial «El món que ve, i el món que se'n va», Carles Capdevila aposta per una informació que no passi de llarg sinó que s'aturi a reflexionar, convençut de la necessitat d'una transparència que no emmascari, sinó que mostri la realitat d'un món que s'està acomiadant: «si aprenem dels fracassos, ens n'hem de sortir».

La columna de Capdevila està ben lluny de les declaracions que va fer la ministra Salgado arran del debat nuclear, que intentaven amagar el cap sota l'ala considerant una *circumstància* el que tothom ja considerava una catàstrofe. La ministra sembla formar part d'aquest món que viu a la inòpia i que, tot i que se'n va, no acaba mai de marxar.

A l'actitud de Salgado se suma la d'aquells que donen gràcies a Déu per viure en un país sense terratrèmols, expulsant-se així les engrunes de misèria que s'arrapen a la pell. Em recorden les paraules duríssimes de Primo Levi a *Si això és un home*: «Si jo fos Déu li escopiria les seves paraules a la cara», quan explica com un presoner que ha escapat de la cambra de gas, escollit entre molts que no han tingut la seva sort, dóna gràcies a Déu per haver-lo triat.

¿Què podem fer? Diu molta gent. Doncs podem *ser* i per això haig de deixar que la compassió se'm fiqui al cos —com fa el gel dins la roca— i em trenqui per dins. Em faci veure que el que li passa a un ésser humà a l'altra part del món no em pot deixar indiferent, perquè l'altre no és *algú* fora de mi, sinó que sóc jo mateixa, perquè no hi ha dualitat entre l'altre i jo, som un sense deixar de ser dos: «Estima l'altre com a tu mateix».